

Tevékenységi tervek

Tervezett projektek a tevékenységekbe integrált tanuláshoz

A projekt címe: A víz világnapja

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2024. 03. 18.22.

A projekt tervezett indító élménye: Vízcsepp torna

A projekt várható lezáró élménye: A víz körforgása akadályverseny

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink: A gyermekek sokoldalúan megismerjék a víz előfordulását és szerepét a világban.

Feladataink: A nyílt nap alatt érkező vendégeket figyelemmel fogadni, de elsősorban a gyermekek számára nyugodt és a megszokott légkört megteremteni.

A projekt során kiemelten fejleszthető képességek: Gondolkodás, kreativitás, felismerés, általános tájékozottság a vízről.

Munka jellegű tevékenységek	<ul style="list-style-type: none">• öltöző rendben tartása, saját ruháinak rendezése• ágyazás• kisebbeknek való segítség nyújtás• rendrakás a csoportszobában, a játékok rendezése• tízórai saját maguknak való tálalása, és a kisebbek segítése (kenyér kenés, tea öntés) az ebéd előtti naposi teendők ellátása
------------------------------------	---

Játék Játék feltételeinek biztosítása <ul style="list-style-type: none">• drámajátékok• ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése	<ul style="list-style-type: none">• Bálna asztal• Hullámmozgás körben• Ár-apály játék• Szülinapok ünneplése• Hullámvonal átírása nagyban• Haladj a hullámvonalon• Ölelőkör• Eső játék
---	--

Külső világ tevékeny megismerése

- Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek
- matematikai tapasztalatok, matematikai játékok

- Az óvodai jeled hogyan kapcsolódik a vízhez?
- Víz öntés különböző formájú poharakba, tapasztalatszerzés, mennyiség állandóság
- Víz világnapi egész napos kirándulás és akadályverseny
- Mire használjuk a vizet? beszélgető kör

Verselés, mesélés

- anyanyelvi játékok

- Szalai Borbála: Miért csillog a patak vize? (vers)
- Találós kérdések, Komáromi Lajosné: Vidám, Dalos Esztendő 61/
- Zelk Zoltán: A patak meséje
- Gazdag Erzszi: A pizstráng és a patak
- Búvárjáték - légzés gyakorlat
- A patyityi halastóban, Gyülekeznek a felhők (mondókák)
Komáromi Lajosné: Vidám, Dalos Esztendő 63/
- Mit visz a kishajó? (nagy csoportos játék)

Rajzolás, festés, mintázás, kézimunka

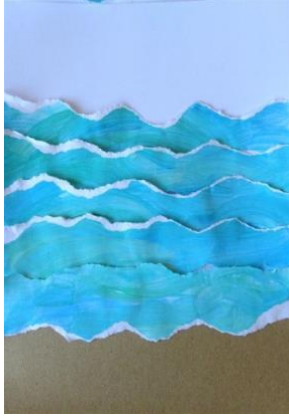
- Zsírkrétával és vízfestékekkel pocsolya és eső festése

- Rajzold le, hogy a jeled hogyan kapcsolódik a vízhez
- Kagyló festés

- Hullám készítés festéssel és ragasztással

- Cápa készítés vágással és ragasztással

- Esernyős kép készítés hajtogatással és festék spricceléssel

Mozgás

- a mindennapos testmozgás játéka, feladatai

- Halászfogó
- Béka-gólya fogó
- Esőtánc
- Mocsárjárás
- Legyél híd - két pad között különböző testtussyartásokban

Ének, zene, énekes játék, gyermektánc

- Csipp, csepp ÉNÓ. 280.
- Esik az eső ÉNÓ. 262.
- Essél eső essél ÉNÓ. 27.
- Melyik pohár hangját hallod? -poharakban különböző mennyiségű víz van, amit kanállal ütögetünk.
- Utánozd az eső hangját! (szitál, csepereg, zuhog, dörög)
- Záporjáték, Add tovább az eső hangját! (ujj taps, tenyér dörzsölés, comb csapkodás, lábdobogás) nagycsoportos játék
- Debussy: Tenger zenehallgatás
https://youtu.be/OOrxJyAxmC4?si=Tud2nj_fWvn1hV7c

Melléklet:

Szalai Borbála: Miért csillog a patak vize?

Falunknál a kertek alatt

bukdácsol egy kicsi patak.

Abban fürdik minden reggel

a napocska, mikor felkel.

Ragyogóra mossa magát

mielőtt még munkához lát.

Csillog ám a kis patak:

belemosta fényét a nap!

Zelk Zoltán: A patak meséje

A patak szélén álldogáló bokor egyszer megkérdezte a locsogó pataktól:

- Mondd, hová sietsz, hogy sohasem állsz meg? Mi dolgod van tulajdonképpen?

- Elmondanám - felelte a kispatak -, ha versenyt futnál velem, mert hosszú ez a történet, s nincs időm órahosszat beszélgetni. De, ha akarod, utam végén elmondom a folyóparti fának s megkérem, hogy üzenje meg neked egy falevélen.

A bokor örömmel beleegyezett, s várta, hogy mikor jön meg a falevéltre írt üzenet. Nem sokáig kellett várnia, harmadnap odaérkezett a Természet postása, a szél, s a bokor ágai közé hajította a folyóparti fa üzenetét. Köszönt is, de nem állt meg, hiszen még messzi út várt rá, erdőkbe, kertekbe, hegyek tetejére vitte a rábízott faleveleket.

A patakparti bokrok kíváncsian hajoltak össze a lombjaikkal, valamennyien tudni akarták, mi van a levélben. De várniok kellett, míg kisüt a nap, mert bokortársuk már bizony öreg

volt, s csak napfénynél tudott olvasni. Mikor aztán a nap kisütött, megtudhatták végre, hogy miért olyan sietős az útja a pataknak.

- Egyszer régen, nagyon régen, négy testvér élt a földön: négy kis forrás. Nagyon szerették egymást, boldogan éltek együtt a hegy tövében, csak azon búsultak, hogy nem vándorolhatják be az egész világot. Öreg barátjuk, a hegy, azt tanácsolta nekik, hogy az egyik induljon világgá, s ha hazajön, mesélje el a többieknek, hogy mit látott.

Így is történt. Nagy búcsúzkodás, sírás-rívás közben útrakelt a kis forrás, miközben a hegy, a szél s az erdő jó tanácsokat kiabáltak utána. De hiába várták, elmúlt egy év, elmúlt kettő, elmúlt három, a forrás még mindég nem tért vissza. Amikor aztán a negyedik évben is hiába várták, elhatározták, hogy egyikük elindul s megkeresi.

Igen ám, de hol, merre, mikor már negyedik éve nem hallottak róla semmit? Így töprengtek, szomorkodtak, mikor váratlanul egy madár szállott le hozzájuk, s kéretlenül is megszólalt:

- Nagy hírt hozok nektek a testvéretekről! Akár hiszitek, akár nem, már nem forrás ő, hanem tenger!

Olyan nagy és hatalmas, hogy három hét alatt sem tudok átrepülni a partjai között. Ő már nem jöhet többé közétek, de nagyon vágyik utánatok, s ezért arra kér, hogy ti menjetek hozzá. Egyéb sem kellett, az egyik forrás rögtön útrakelt, s ment, amerre a madár vezette.

De ő sem jött vissza, sem egy, sem két, sem három év múlva, helyette is madár jött el a negyedik évben.- Akár hiszitek, akár nem, folyó lett a ti testvéretekből! Nagyon vágyik már utánatok, kér, hogy menjetek el hozzá...

Amikor idáig ért a bokor az olvasásban, megszólalt a patak: - Egy percre megállhatok, a végét már én mondom el. Amikor ezt meghallottam a madártól, én is útra keltem. Patakká változtam, s azóta is mindennap elszaladok folyóvá lett testvéremhez. Legkisebb testvérem, a forrás üzenetét viszem a folyóhoz, ő pedig a tengerhez. Így élünk mi négye

Gazdag Erzsi: A pizstráng és a patak

Hol volt, hol nem...Erdő alján, domb tövéen fakadt egy kis forrás. Addig-addig mozgolódott, nyújtózkodott, míg erecskévé nem cseperedett. Akkor meg elkezdett gőgicsélni, mint az apróka emberfiak:

„Csepp-csepp, csobogó,
ugrándozni jaj, de jó!”

Ugrándozott, csacsogott, de beszédéből a csobogáson kívül semmi értelmeset nem tudtak kihámozni az emberek. Bezzeg megértette a pizstráng, aki egy napon egyenesen az égből pottyant az erecske lába elé, s azon nyomban beszédbe ereszkedett vele:

„Kérlek, kérlek erecske,
fogadj be az öledbe!”

Meglepődött az erecske, de mégis ijedt egyben. Tanakodott magában, miként fogadhatná be a halacskát, amikor maga is olyan picinyke? Így válaszolt hát a pizstrágnak:

„Kicsi vagyok magam is.
Kicsi még az ölem is.
De, ha elférsz idebe,
Kicsi pizstráng, gyere bel!”

Nagyot ugrott örömében a pizstráng, és máris ott lelkendezett az erecske ölében.

-Honnan kerülsz hozzám?-kérdzte az erecske.

-Jaj, ne is kérdjed!- válaszolta a pizstráng. Az aranyos patakban laktam én anyámmal és testvéreimmel. Ott táncoltunk kristálytiszta vizében ma is, amikor egy sötét árnyék hirtelen elfogta előlünk a napot. Nagy csobbanást hallottam, utána fájó szorítást éreztem.

Rémülten döbbsentem rá, hogy régi ellenségünk, Hosszúláb szorít a csőrében. Kiszakított otthonomból. Láttam még, amikor a víz kapuja összezárult utánam. Hosszúláb meg felreppent velem a fullasztó világba, a levegő tengerébe. Sírva fuldokoltam, kapkodtam az édesvíz után, már majdnem halálra vártam, amikor még nagyobb árnyék suhant fölénk. Suhogás, csattogás támadt körülöttünk. Ekkor megnyikkant hosszúláb, egész testében megremegett, fájdalmában kitétotta hosszú csőrét, én meg kiestem halálos szorításából. Most már tudom, hogy a sas szabadított meg engem. A sas, akinek árnyéka oly sokszor lebbent át az aranyos patak felett. Most lecsapott a rabló golyára, és így estem én ide a te lábaidhoz.

-Milyen hosszú történeted van!-sóhajtott az erecske.

-Látod, én nem tudok semmit sem mesélni. Egész nap csak itt ugrándozok, botladozom, s közben versikéket mondok, de senki sem figyelt rám, rajtad kívül. Te vagy az egyetlen, aki megértettél, ezért is szerettelek meg mindjárt.

-Megszeretni valakit még nem minden!-mondta a pizstráng-,de barátokká válni és együtt maradni mindig, mindig... Ez az élet valódi értelme.

-Milyen szépen beszélsz!-mondta az erecske.-Beszélj csak olyan jó hallgatni szavaidat

-No várj csak! Nem elég a beszéd, tennünk is kellene valamit! Most már ketten vagyunk, induljunk el együtt és keressük meg rokonainkat!

-A rokonainkat?-ámult el az erecske.

-Igen, a rokonainkat. Tán nem rokonod-e az Aranyos patak? Mily nagy lenne mindkettőtök öröme, ha egymásra találjátok! És akkor én is meglelném enyéimet.

-De hogyan? Miképpen? Elgondolni sem tudom-válaszolta az erecske csüggedten.

-Fogd meg a kezemet, vezetlek.-És máris nyújtotta egyik uszonyát.

-Jöjj velem bátran! Útközben figyelj! Figyeld meg, milyen hideg vízszagot hoz felénk a

szél. Az Aranyos patak illata az, s ha meglegyinti az arcodat, akkor már hamarosan odaérünk. A hangját is meghalljuk. Messzire elhallatszik, amint a köveket csörgeti és kacag. Menjünk mindig a szél elébe, már nem lehet messze légy türelemmel!

-Vezess hát, szívesen megyek veled!-mondta az erecske.

Elindult a két jóbarát. Három nap, három éjjel mind csak az utat keresték. Útközben meg-meg pihentek. El is fáradtak s énekeltek:

„Addig megyünk, addig járunk,
míg patakra nem találunk.
Mi a neve?-Aranypatak.
Ott laknak az aranyhalak.”

Közben elállt a szél. No, most mi történjék?-Kérdezte az erecske.

-Éppen itt száll egy lepke. Megismerem két szárnyáról. Ott lakik az Aranyos patak partján. Mindjárt megkérdezem tőle merre térüljünk, merre forduljunk.

A lepke nem kérette magát sokáig. Jókedvű lepke volt, versben felelt a pizstrágnak:

„Ott ahol a füzet látod,
hol a páfrány lehajol,
ott szalad az Aranypatak,
oda tartok, ott lakom.
Jer utánam fürge pizstráng!
Jer utánam kicsi ér!
Rövid az út már odáig,
Fáradáságtok kicsit ér.”

Megörült a pizstráng, még jobban az erecske. Útnak is eredtek nagy vidáman a lepke után. Vígóságukban újra dalba kezdtek, akárcsak a kiránduló gyermekek, amikor céljukhoz közelednek.

„Csipp-csepp csobogó,
gyalogolni jó!
Addig megyünk,
míg nyomunkban
elolvad a hó!”

Meg kell mondanom, hogy csak a rím kedvéért énekeltek a hóról. Hiszen a hó már rég eltűnt. Szép zöldellő tavasz volt, s javában nyílt a nefelejcs az Aranyos patak partján, amikor megérkeztek. A lepke mindjárt leszállt egy nefelejcsre. Ott pihente ki az út fáradalmait. A pizstráng se szó, se beszéd, gyönyörű szaltóval vetette magát a patak habjai közé. Az erecske meghatottságában majdnem sírva fakadt. Susogott valami köszönésfélét barátainak, aztán fáradtan és boldogan hajtotta le fejét a patak ölébe.